

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

Abonamentul

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Articolele și corespondența

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

Prețul inserțiunilor

un cm.² 60 Bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.

Intrecere pașnică

E lucru știut că astăzi pe globul pământesc sînt țări socialiste și țări capitaliste. E iarăși știut că orînduirea socialistă se deosebește de orînduirea capitalistă. În orînduirea socialistă toate bunurile sînt ale poporului, care muncește pentru sine, pentru a-și făuri o viață mai îmbelșugată și mai luminoasă. În orînduirea capitalistă stăpînesc capitaliștii, care au în proprietatea lor uzine, fabrici, mine — și se unesc în carteluri și monopoluri. Ei urmăresc să cîștige cît mai mult.

Intrebarea, care s-a pus, este: care dintre aceste două orînduiri e mai bună? — Oricine judecă drept își dă seama că e mai bună orînduirea, în care poporul e stăpîn și se bucură de roadele muncii lui, decît orînduirea, în care stăpînesc cîțiva bogățani și se bucură de roadele muncii tuturor celorlalți muncitori. Sf. Evanghelie ne spune: „după roadele lor îi veți cunoaște pe dînșii“. De aici rezultă că superioritatea unei orînduiri față de alta se cunoaște după roadele ce le are. Incredute în forța orînduirii socialiste, Uniunea Sovietică a chemat la întrecere pașnică Statele Unite ale Americii. Uniunea Sovietică spune că n-are rost ca lumea să se întreaacă în fabricarea de arme nimicitoare, ci întrecerea între socialism și capitalism să se facă în munca pașnică pentru o viață mai bună. Această părere o împărtășesc toate țările socialiste și toți oamenii cinstiți din toate țările lumii. E o nebunie să pui oamenii să muncească și să-și tragă de la gură ca să îngrămădești arme peste arme, bombe atomice peste bombe atomice, prin care să ajungi la un război nimicitor. Armele de azi sînt așa de puternice, pot aduce așa mari suferințe, încît omenirea are o singură cale înțeleaptă: întrecerea pașnică. Să se ajungă la un acord de dezarmare, de interzicere a armelor atomice și a experiențelor cu arme atomice, să se rezolve prin tratative toate neînțelegerile și munca oamenilor să fie îndreptată spre producerea de hrană, îmbrăcăminte, mașini, zidirea de locuințe, școli, biserici, cămine culturale, teatre, cinematografe ș. a. În felul acesta roadele muncii omului nu vor fi înghițite de cheltuielile militare, ci vor folosi la ridicarea nivelului de trai și cultural al popoarelor. Acestea sînt dorinți, care stau la inima tuturor oamenilor cin-

știți și la inima oricărui credincios. Că Dumnezeu nu ne-a așezat pe pămînt ca să ne certăm și să ne războim unii cu alții, ci ca să muncim împreună, să stăpînim pămîntul și să ajungem prin muncă înfrățită la o viață cît mai bună.

De altfel întrecerea pașnică între Uniunea Sovietică și S.U.A. este o realitate. De pe acum faptele arată că în această întrecere balanța înclină de partea socialismului. Știința și tehnica sovietică stă cu cinste în primele rînduri ale științei și tehnicii mondiale. Datorită ei, Uniunea Sovietică are primele uzine atomo-electrice, cel mai mare centru din lume de cercetări atomice, și folosește energia atomică în o mulțime de domenii. Datorită ei, Uniunea Sovietică este în frunte și în aviația civilă, cu avioane de transport, care în cîteva ore parcurg distanța Moscova-Londra, zburînd la înălțimea de 10.000 m. Datorită ei, Uniunea Sovietică a lansat doi sateliți ai pămîntului, al doilea de peste 500 kgr. Prin aceste realizări Uniunea Sovietică se află înaintea S.U.A. Aceasta arată că orînduirea socialistă duce lumea înainte, ea deschide calea spre un progres mai mare decît cel realizat în orînduirea capitalistă.

Așa s-a desfășurat și se desfășoară și întrecerea pașnică pentru producția de lapte, unt, carne pe cap de locuitor. În 1917 Rusia era o țară înapoiată, pe cînd S.U.A. era bine dezvoltată. După 40 de ani de socialism vedem că Uniunea Sovietică e în stare să întreaacă S.U.A. nu numai cu știința și tehnica, ci și în agricultură. Sarcina trasată de guvernul sovietic, este ca Uniunea Sovietică să ajungă S. U. A. în producția de lapte și unt încă în anul 1958, iar în producția de carne în anii 1960—1961. Sarcina aceasta în ce privește laptele a și fost împlinită. Aceasta e un semn că întreaga sarcină va fi împlinită înainte de termen.

Acestea sînt roadele socialismului: un progres în știință și tehnică cum n-a mai fost în nici o țară pînă acum și un progres în industrie și agricultură fără asemănare. Acest progres duce la îmbunătățirea vieții spirituale și materiale a oamenilor muncii.

De aceea Uniunea Sovietică nu doarește război. Ea vrea pace. Ea vrea ca prin muncă, prin roadele muncii să se îmbună-

Avantaje la contractările de animale

Contractările de animale au stîrnit un mare interes în rîndurile țărănimii muncitoare, care are posibilitatea ca, pe această cale, să-și valorifice în condiții avantajoase animalele crescute sau îngrășate în gospodării.

Intr-adevăr producătorii care contractează animale cu statul se bucură de numeroase avantaje, cum ar fi reduceri din cota obligatorie de carne; iar acei care nu sînt impuși la cotă sau care și-au predat cota obligatorie înainte de predarea animalelor contractate primesc în număr contravaloarea dreptului de reducere.

Acei producători care contractează o cantitate de carne echivalentă cu de cinci ori impunerea la cota obligatorie de carne primesc prețul de contractare și pentru cantitatea impusă la cotă.

Contractanții de porci, vite mari, mînzați și viței pot cumpăra — după predarea animalelor — mărfuri din comerțul de întîmpinare pentru 10% din valoarea animalelor predate.

În afară de avantajele arătate mai sus, contractanții de vite mari și mînzați pot cumpăra, la preț de stat, de la unitățile contractante, talpă și piele, în raport cu greutatea vitelor predate.

La încheierea contractelor, producătorii pot obține credite prin Banca Agricolă, rambursabile la predarea animalelor.

De asemenea, producătorii care contractează predarea de vite mari la calitatea I-a și în greutate cît mai mare primesc un premiu de 500 lei pentru fiecare vită în greutate de peste 700 kgr. și 1.000 lei pentru fiecare vită în greutate de peste 1.000 kgr.

Gospodăriile agricole colective și celelalte forme de muncă în comun din agricultură, cit

(Continuare în pag 2)

tătească viața și lumea să vadă care este orînduirea cea mai bună. Ea e convinsă că în întrecerea pașnică se va arăta superioritatea orînduirii socialiste față de orînduirea capitalistă. Încă de acum această superioritate se vede tot mai limpede. Cu cît va trece vremea cu atît roadele vor fi mai grăitoare în această privință.

Popoarele luptă împotriva războiului și pentru pace. Ele vor întrecere pașnică, spre a făuri pe pămînt o viață mai bună. Voința popoarelor va birui. Ea este și voința lui Dumnezeu, care ne cheamă pe toți să sprijinim pacea și munca rodnică spre fericirea tuturor.

T. R.

Prima liturghie ortodoxă

Prima liturghie ortodoxă am oficiat-o în 1948, ziua a doua de Crăciun, în cătunul Lungești, localitate cu vreo 30—40 familii pe valea Arieșului, exact 22 km de la Turda spre Abrud. Liturghie... emoționantă. Ori, cel puțin eu eram emoționat... Țin minte ca acum. Biserica veche în mijlocul cimitirului, credincioși mulți, din parohia matre Ocoliş și din cătun. Impreună slujitor cu mine era preotul ortodox din Ocoliş, un preot par-că ceva mai în etate decât mine. Nu am să-i uit niciodată blindețea vorbei și lumina trăsăturilor inteligente și înțelegătoare înfățișeri. Dacă ași fi pictor i-ași prinde portretul din memorie... Preotul acela mi-a rămas drag pînă azi... E un portret în albumul amintirilor celor mai dragi! Acum, cînd cu gîndul mă transpun în bisericuța din Lungești de acum 10 ani, iată revăd totul limpede, — cîntăreții, credincioșii ce umplu pîn-la ultimul loc biserica veche de birne și... par-că... par-că îmi vine în lumina amintirii și numele scumpului meu coleg, preot în „strana cealaltă” pîn-atunci. Da, e părintele... Crăciunescu sau Cruciunean!... E primul preot ortodox alături de care am slujit prima liturghie ortodoxă... Iată acum, după zece ani, cum ași vrea să-i trimit frățeasca mea îmbrățișare și... nu știu ce ași vrea să-i spun, ceva deosebit. Simt că am să-i spun ceva neobișnuit. Ceva care mă mișcă pe mine însumi! Sînt în viață anumite întîmplări ce se imprimă adînc în suflet și revin după zeci de ani cu aceeași emoție și frumusețe ca și în clipele de proaspătă trăire...

Da! Știu, acum știu ce a fost emoția liturghiei de la cătunul Lungești, din 25 dec. 1948!... Da, a fost emoția de la prima liturghie oficiată în Chesler în 8 sau 9 iulie 1925, în prezența credincioșilor din Chesler, uniți și ortodocși deopotrivă. Aceeași sfîntă liturghie, aceeași credincioși, aceeași pioasă emoție, același suflet creștinesc și românesc!

Avantaje la contractările de animale

(Urmare din pag. 1)

și membri gospodăriilor agricole colective au la contractările de animale avantaje mai mari decît producătorii individuali.

Astfel gospodăriile agricole colective, cooperativele de producție agricolă și gospodăriile anexe primesc un spor de 10 la sută, iar întovărășirile de crescători de animale, întovărășirile agricole și membri G.A.C. — 5 la sută.

Pentru stimularea creșterii și îngrășării animalelor în sectorul socialist-cooperatist, se pot încheia contracte de livrare de animale pe o perioadă de 3—5 ani cu G.A.C., cooperativele de producție agricolă, întovărășirile agricole și întovărășirile de crescători de animale.

Contractanții din categoria de mai sus care se angajează să livreze statului animale îngrășate pe o perioadă de 3—5 ani primesc, peste prețurile de contractare, următoarele sporuri de preț, calculate la prețurile de bază de contractare ce se vor practica în anul cînd se predau animalele: 5% pentru predările din al 2-lea an de contractare și 10% pentru predările din al 3-lea și următorii ani de contractare.

Avantajele ce se acordă asigură condiții de rentabilitate contractanților, oferind unităților socialiste, cît și gospodăriilor individuale, largi posibilități de a crește și îngrășa un număr cît mai mare de animale, de a-și spori veniturile, cointeresîndu-le să contribuie cît mai mult la aprovizionarea populației și a industriei alimentare cu produse animale.

Mă-ntreb azi: cînd am celebrat prima liturghie ortodoxă în 1948 sau în 1925?... La Lungești sau la Chesler?...

Ar trebui să spun multe, ca să mă lămuresc pe mine însumi. Multe, foarte multe. Dar sînt de convingerea că nu este preot fost greco-catolic, care să nu simtă și să înțeleagă din propria lui experiență că ceea ce vreau eu să lămuresc e în definitiv foarte clar... Și nu mă încumet să exprim în vorbe simțămîntul primelor noastre liturghii! E același simțămînt care palpită cald și stoarce lacrimi de la fiecare preot care oficiază pentru înția dată! E angajamentul sfînt, izvorit din contractul încheiat între preot și credincioși, contract întărit cu pecetea Sfîntului Duh, în primele slujbe din biserică. E clar ca lumina orbitoare a soarelui că prima mea liturghie ortodoxă a fost cea din ...21 iunie 1925, săvîrșită la hirotonirea mea în capela mitropolitană din Blaj... Atunci s-au produs primele svîcniri de emoție preotească, ce au stors lacrima angajamentului de o viață, lacrimă ce a căzut pe altarul de la Blaj, apoi în biserica de nule din Chesler și în bisericuța de lemn din cătunul Lungești. Lacrima credinței și a dăruirii depline pentru credința strămoșească, în slujba căreia sîntem. Pentru credința acestor credincioși romîni care totdeauna au fost un su-

flet și un gînd. Pentru slujirea acestui popor, care vrea lumină, unitate și progres și care-și făurește o viață nouă.

Dece am cercat noi, conducătorii sufletești, să-l dezbinăm? Să aducem vrajba, acolo unde era pace și frățietate?

— Pentru că noi înșine am fost înșelați! O viață întreagă am fost duși cu momeala. Și dacă am mai avut lipsă de un examen, completare a celor multe din anii studenției și ai vieții, acest examen l-am dat în fața magistrului singur negreșelnic: poporul credincios.

El ne-a învățat pentru ce am studiat viața întreagă și pe cine servim. E un examen unic și cel mai important! Am pomenit noi preoții gr. catolici pe Papa, dar slujbele, rugăciunile le făceam pentru ei, pentru ei și pentru noi, credincioșii romîni de lege străbună, care era aceeași și la ortodocși și la gr. catolici.

Acum știu că toată viața mea am săvîrșit o singură slujbă, că am avut totdeauna aceeași emoție și ultima mea liturghie va fi cea mai conștie și mîngăietoare: am slujit sufletului turmei dreptcredincioase, pentru a-l ridica cu o treaptă în credința străbună și în mersul spre mai bine în această lume. Am slujit, slujesc și voi sluji mereu la altarul străbun, pentru credincioșii legii strămoșești, pentru unitatea poporului și pentru fericirea lui.

Pr. Ioan Borza (Borsec)

Despre cultul divin

1. În convorbirea cu Samarineanca (In. 4, 5—42), Mîntuitorul arată că El aduce o închinare nouă, închinarea în duh și adevăr. De fapt Domnul nostru Iisus Hristos a întemeiat cultul creștin. El ne-a învățat cum să ne rugăm din toată inima, din tot sufletul, dîndu-ne ca model rugăciunea „Tatăl nostru”. El a poruncit Sfîntilor Apostoli: „aceasta s-o faceți întru pomenirea Mea”, (Lc. 22, 19) iar Sfîntii Apostoli au și slujit „frîngerea pîinii”, împreună cu rugăciuni și învățătura evanghelică, adică Sf. Liturghie (F. Ap. 2. 42). Cultul creștin, închinarea cea adevărată, se aduce în „case” anume, locuri sfînte lui Dumnezeu.

De aceea în baza mărturiei dată nouă de Iisus Hristos și de Sf. Apostoli noi creștinii afirmăm că locul nostru de închinare specială este biserica, în care aducem cult de adorare lui Dumnezeu prin rugăciune, între care Sf. Liturghie este cea mai de seamă.

Închinarea, ce trebuie să o aducem noi lui Dumnezeu, se mai numește și cult de adorare. Cultul este de mai multe feluri: cult intern și cult extern.

Prin cult intern, noi înțelegem acea adorare, pe care o dăm lui Dumnezeu în mod tăcut, în lăuntru sufletului nostru, cu inima și cu gîndul nostru, nu schițăm nici un gest, nu vorbim nici un cuvînt, ci toată ființa noastră este concentrată într-o rugăciune mută de adorare a lui Hristos. Aceasta se face printr-o reculegere adîncă a ființei noastre în Dumnezeu. Din sufletul nostru se ridică în chip nevăzut darurile ce aducem lui Dumnezeu, aurul, smirna și tămîia rugăciunii noastre, pentru nevoile, lipsurile și necazurile noastre sau pentru lauda sau preamărirea lui Dumnezeu. Trăirea în tine însuși, cu tine însuși și cu Dumnezeu, aceasta se numește cult intern.

Prin cult extern înțelegem, cînd sentimentele, de care este cuprins sufletul nostru, le arătăm în afară prin cuvinte, prin gesturi sau prin semne. Adică, exteriorizăm convingerile sufletului nostru, le însoțim prin grai viu sau semne

văzute. Nu mă mulțumesc numai cu o adorare internă a lui Dumnezeu, ci aceasta o înscțesc cu rugăciune tare, cu semnul sfintei cruci, cu înge-nunchere sau mătanie în fața sfîntului altar sau a unei icoane împărătești, aprind o luminare, în sfîrșit, arăt în afară ceia ce sufletul meu dorește, inima mea simte și mintea mea gîndește. Mîntuitorul însuși s-a rugat cu cuvinte, ridicînd mîinile Sale spre cer.

Între cultul intern și extern trebuie să fie o vie legătură prin credință, dragoste și nădejde. Și unul și celălalt trebuie să fie cu totul sincer, să izvorască din adîncul sufletului și din cele mai curate sentimente ale inimii noastre.

Aceasta ca să nu se spună despre noi cuvintele lui Hristos:

„Poporul acesta cu buzele mă cinstește, dar cu inima este departe de mine” sau:

„Nu tot cel ce-mi zice Doamne, Doamne, va intra întru împărăția cerurilor”, nici că sîntem: „Morminte spoite”, frumoase pe dinafară, dar urite și murdare pe dinăuntru. Cu alte cuvinte cultul intern să fie oglindit în cel extern, iar cel extern să fie reflexul cultului intern.

Cultul extern, la rîndul său, este de două feluri: privat și public.

Cultul extern privat este acela, pe care îl săvîrșim singuri, prin actele vie în cinstea lui Dumnezeu, cum ar fi: facerea sfintei cruci, cînd trecem pe lîngă o biserică, sau rugăciunile pe care le facem singuri în casa noastră sau prin cîntările religioase pe care tot singuri le cîntăm sau prin fapte bune pe care le facem, în particular, după îndemnul lui Iisus Hristos: „Să nu știe stînga ce face dreapta”. Cultul extern privat e poruncit de Mîntuitorul și Sf. Apostoli prin cuvintele: „Ne-ncetat vă rugați” sau „Priveghiați și vă rugați”. Cultul extern privat este urmarea credinței interne, căci: „Credința fără faptă moartă este”, la fel, faptele care nu izvorăsc din adîncul credinței noastre nu sînt folositoare.

Cultul extern public este atunci, cînd aduc închinăciune toți credincioșii adunați la un loc,

(Continuare în pag. 2)

Cum să ascultăm Sf. Liturghie Despre cultul divin

(Urmare din pag. 2)

Felul al patrulea de a asculta sfânta liturghie:

Felul acesta s-ar putea numi mai de taină, mai de adâncire sufletească. E un fel de trăire religioasă personală a creștinului. În tot timpul creștinul se întreabă și răspunde mereu: „Doamne, Tu ai făcut aceasta și aceea pentru noi oamenii și mai ales pentru mine, care sînt cel dintîi între păcătoși. Sînt copleșit de înțelepciunea, de bunătatea, de iubirea Ta de oameni, că nu m-ai lăsat să pier cu păcatele mele. Te-am ascultat? Ți-am urmat, cum mi-ai cerut? Oare gîndurile mele, simțămintele mele, faptele mele, viețuirea mea sînt ele după voia Ta, după Cuvîntul Tău? Sînt creștin cu adevărat sau păgîn care port numai nume de creștin? Aud de întruparea Ta? Sînt pătruns în toată ființa mea, că ai făcut-o și pentru mine? Ascult fericirile Tale? M-am dovedit un sărac cu duhul, adecă unul care caută zi de zi și pas de pas desăvîrșirea morală, cerută de cer încă de la zidirea omului și luminată de Tine în Predica de pe Munte? M-am căit de păcatele mele, am fost blînd, flămînd și însetat de dreptatea pe care Tu o ceri de la oameni, fost-am milostiv, curat la inimă, făcător de pace și am suferit cu blîndețe nedreptatea și am renunțat la ceva, numai la ceva, pentru a preamări numele Tău? La acestea mă îndeamnă și cuvîntul Apostolului și al Tău, Doamne, din sfînta Evangheliel! Dar ce străin mă arăt față de ele! Nu închide înaintea mea ușile pocăinții sincere, ale întoarcerii mele spre sfințenie, ci deschide-mi pe cele ale raiului prin harul Tău. Voia mea fără întărirea harului Tău e neputincioasă. „Sfînte Dumnezeule, sfînte Tare, sfînte fără de moarte, miluește-ne pe noi!” Și mai ales pe mine, Doamne! Văd sufletește pe îngerii Tăi între noi la slujba dumnezească împreună cu noi! Ajută neputinții mele, că vreau să lapăd toată grija cea lumească pentru a te primi cu adevărat ca pe împăratul tuturor și al meu înconjurat de cetele îngeresti. În vrednicește-mă să cînt împreună cu îngerii: Sfînt, sfînt, sfînt e Domnul Puterilor; plin e cerul și pămîntul de mărirea Lui! Osana! Bine e cuvîntat celce vine întru numele Domnului să ne conducă la viața nouă, creștinească, întru împărăția Ta. Dă-mi smerenia care înalță, și-mi dă inima înfrîntă, care să mă apropie de Tine! Intră în ea, fă ordine, rînduială, ca un Stăpîn al ei! Fă-o vrednică să fie mormînt nou, curat, sfînt, casă însuflețită pentru a putea primi Trupul și Sîngele Tău cel mîntuitor, cînd mă vei chema zicînd: „Luați, mîncăți, acesta este Trupul Meu și Beți dintru acesta toți, acesta este Sîngele Meu”. Ferește-mă cu harul Tău să nu cad în ispită și să ajung să șed la Cina Ta pe scaunul cel gol al vinzătorului și trădătorului Iuda, ci împreună cu ceilalți ucenici ai Tăi. Ia-mă cu cei apropiați în Getsimani! Ingăduie-mi să întru pe unde Te poartă spre judecare sinedriștii și să mă cutremur de nedreptatea ce Ți se face! O, fericite Simon din Cirene, lasă-mă să ajut și eu la ducerea crucii, altarul cel de jertfă pentru noi toți. Dă-mi lacrimi amare ca lui Petru pentru că, poate, și eu, de multe ori m-am lăpădat de Tine, ca să mă reîntorc la cinstea de adevărat ucenic al Tău, ca să pot merge cu mironosițele la mormîntul Tău — izvorul învierii noastre și să Te însoțesc la înălțarea pe Muntele Maslinilor și să Te rog și eu ca preotul: „Mîntuiește Dumnezeule, poporul Tău și binecuvîntează moștenirea Ta” și să Te aștept, după cuvîntul îngerilor către apostoli „să vii din nou între noi, așa cum Te-am văzut înălțîndu-Te la cer!” Și cînd iarăși vei veni să judeci viii și morții să fii în ceata binecuvîntărilor Părintelui Tău, avînd răspuns bun la înfrico-

șata judecată! În sfînta liturghie de astăzi Te-am văzut Proroc al prorocilor și m-ai învățat adevărul Tău; Te-am cunoscut și Împărat al împăraților și m-ai primit cetățean al împărăției Tale; și Te-am înțeles ca Arhieru al arhierilor și că Te-ai jertfit și pentru mine mult păcătoșul și nevrednicul Tău rob. Și dă-mi ca prin acest cuget, prin simțire, prin cuvînt, prin faptă, pe scurt: prin toată viețuirea mea de zi și de noapte așa să lucrez încît să se preamărească și să se sfințească numele Tău. Iar cînd va sosi chemarea Ta de a Te urma pe drumul cel de veci, cu harul Tău ce ni-l dai prin sfințele taine, învrednicește-mă să-mi fi agonisit „sfîrșit creștinesc, fără chinuri, fără a fi rușinat, în pace și răspuns bun la înfricoșata Ta judecată”.

Nu e greu de văzut că creștinul ascultînd în felul acesta sfînta liturghie o și trăiește real și cu cel mai mare folos sufletesc. Fericirile ceice o pot face!

Și ar mai putea fi un fel de a asculta sfînta liturghie

Ori care dintre felurile arătate e bun pentru a asculta cu mult folos sufletesc pentru îndreptarea, înnoirea și sfințirea noastră, fie că ascultăm simplu ce se zice și ce se face la sfînta liturghie, fie că urmărim faptele venirii, lucrării și trăirii Domnului, fie că învățătura de credință și de viață din cursul slujbei, fie că ne raportăm viața, la modelul de viață arătat de Mîntuitorul. Pentru cei cu viață duhovnicească mai deplină ar mai putea fi un fel de ascultare a sfîntei liturghii, care ar fi un fel de împletire a celor patru feluri arătate într-unul singur. Recunoaștem însă că e cel mai greu. Repetăm că nu e nevoie pentru orice creștin a le împlini pe toate. Împlinind pe oricare, împlinim porunca Bisericii care zice: „Fiecare creștin (ortodox) e dator să asculte sfînta liturghie cu toată evlavie în fiecare Duminică și sărbătoare”.

„Deci, iubitorilor, știind acestea mai dinainte, sporiiți în har și în cunoașterea Domnului și Mîntuitorului nostru Iisus Hristos, căruia se cuvine slava și acum și în ziua cea vecinică”. (Ep. II. sf. ap. Petru, cap. 3 v. 17—18).

„Fiți așadar împlinitorii cuvîntului, nu numai ascultătorii lui”. (Ep. sf. Iacob 1, v. 22).

Ec. stavr. Gheorghe Maior

Iubiți-vă

Iubiți-vă, așa grăi a Domnului voroavă, Fiți făcători de pace voi fii ai omenirii, Căci soarele-și trimite a razelor podoabă Pe-acest pămînt în numele cel veșnic al iubirii. Priviți la îndantelata florilor cîmpie Cum cresc în frumusețe și crinii și cicoarea, Cum urcă dulce mustul în bobul cel de vie Și-n numele iubirii cîntă privighetoarea.

Iubiți-vă! porunca e-n veci nemuritoare Căci spini învrăjbirii nu pot să-năbușească A dragostei garoafe ce-ndreaptă în spre soare Cămașa-i de petale, mantie îngerească. Iubiți-vă! voi oameni, cu-a Domnului poruncă, Intinde-ți mîna caldă celor ce vreau unire, Ca înfrățiți prin gînduri, prin fapte și prin muncă, S-aduceți omenirii deplina fericire.

Preot ȘTEFAN TASCIANU

comunitatea bisericească, la ceremonii religioase, rugăciuni și cîntări sfînte, procesiuni și pelerinaje, la hramuri de biserică și mai ales la Sfînta Liturghie. Participarea regulată și ascultarea Sfîntei Liturghii în Dumineci și sărbători; oferirea Sfîntei Liturghii ca rugăciune Tatălui ceresc, fie ca rugăciune de cerere, laudă, mulțumire sau ispășire, este cea mai desăvîrșită rugăciune adusă lui Dumnezeu, căci ea se aduce după rînduiala lui Iisus Hristos („aceasta s-o faceți întru pomenirea Mea”) și după cuvintele spuse femeii samaritence: „cu duhul și cu adevărul”. În Sfînta Liturghie însuși Hristos Domnul se jertfește pe sine pentru noi.

Sfînta Liturghie este jertfa creștinilor. În ea se perindă întocmai, dar în chip nesîngeros, jertfa de pe Golgota a lui Hristos Domnul. Ca într-un film, se repetă scenă cu scenă viața lui Hristos, de la Naștere pînă la Înălțarea la ceruri. Momentul culminant al Sfîntei Liturghii este prefacerea pîinii și a vinului în Trupul și Sîngele Domnului, cînd se oferă lui Dumnezeu junghiindu-se pe sine, Hristos Domnul. Sfînta Liturghie cuprinde deci, pe lîngă cîntări și diverse rugăciuni, cea mai mare taină „Taina Tainelor”, Sfînta Impărtașanie sau Euharistie. Mîntea omului nu poate pătrunde această taină ca s-o înțeleagă. Ea este însă reală, căci Dumnezeu care a făcut cerul și pămîntul și toate cîte sînt într-însele, are putere să facă și din pîine și vin, Trupul și Sîngele lui Hristos.

„Trupul omenesc oare nu prefăce pîinea și vinul în trup și sînge? Vița de vie nu prefăce pămîntul amestecat cu apă de ploaie în must și apoi în vin? Albinele nu prefăce oare sucurile plantelor în miere? Și atunci Dumnezeu să nu poată prefăce pîinea și vinul în Trupul și Sîngele său? Dumnezeu să nu fie în stare a face ceia ce face trupul nostru? Cel ce face din pămînt grîu, să nu fie în stare a prefăce din grîu Trupul său?” (Iuliu Maior: Taina Tainelor, pag. 22). În aceasta constă puterea Sfîntei Liturghii, jertfa noastră a creștinilor.

Aceasta este Sfînta Liturghie, jertfa curată, sfîntă, puternică, minunată ca și Dumnezeu care o celebrează și se jertfește pe sine pentru noi și a noastră mîntuire: Valoarea unei Sfînte Liturghii este deci incalculabilă.

Un sfînt zice: „Toate faptele noastre bune, luate împreună, nu valorează cît jertfa liturgică, deoarece ele sînt lucrări omenești, pe cînd Sfînta Liturghie e lucrarea lui Dumnezeu”. (P. N. Pura, Pilde, vol. III, pag. 145, nr. 4). Să ascultăm deci Sfînta Liturghie!

Ascultarea Sfîntei Liturghii ne obține ajutorul și binecuvîntarea lui Dumnezeu.

2. Sfînta Liturghie este centrul vieții noastre religioase și spirituale. De aceea Sfînta Biserică ne poruncește, ca „în Dumineci și sărbători să ascultăm Sfînta Liturghie cu evlavie pe cum se cuvine”. Și nu numai în Dumineci și sărbători, ci ori de cîte ori ni se dă prilejul. Ea este cea mai desăvîrșită rugăciune. Prin gura preotului se roagă pentru noi Iisus Hristos. Întreg cerul se pogoară pe altar la Sfînta Liturghie și asistă la jertfa ce o aduce Mîntuitorul. Să fim și noi de față cu tot sufletul, inima și gîndul nostru: să ascultăm Sfînta Liturghie cu evlavie, pe cum se cuvine, „cu duhul și cu adevărul”.

Ori de cîte ori auzim glasul de aramă al clopotelor chemîndu-ne să ascultăm Sfînta Liturghie, să alergăm cu dragă inimă. Ea este izvorul nesecat al darurilor dumnezeiești, prin care ne mîntuim.

Prot. Iuliu Man

Răsplata invidiei

Poporul nostru are o zicală: „Cine sapă goapa altuia cade el în ea”. Aceasta înseamnă că atunci când cineva lucrează la răul altuia — îi sapă groapa — sfârșitul va fi acela că acest rău va veni peste răufăcător, adică va cădea el în goapa săpată. „Rău faci, rău să aștepti”, spune tot o vorbă bătrânească.

Acest lucru ni-l arată și Sf. Scriptură, când zice: „Cei ce ară nelegiuri și seamănă răutate au parte de astfel de roade” (Iov. 4, 8), și „Pe cel rău răutatea îl ucide” (Psalm 33, 21), iar „Cel fără de lege va cădea prin fărâdelegea lui” (Pilde 11, 5). Ba chiar îl întărește cu multe pilde. Asupra unei pilde, luată din istoria poporului e-vreu, ne oprim puțin aici. Faptul s-a petrecut cu multe sute de ani în urmă, în timpul robiei babiloniene, și se găsește scris în Vechiul Testament, cartea Estera.

Se spune acolo, că pe vremea regelui Artaxerxe, în cetatea de scaun Suza, trăia un evreu cu numele Mardoheu, care avea oarecare părtașie cu curtea domnească. Acesta avea sub mîna lui pe Estera, o rudă apropiată, fată frumoasă, care nu ieșea din cuvîntul lui.

S-a întîmplat că în timpul acela, primul sfetnic regesc și cel mai de seamă om după rege să fie un boier cu numele Aman, om rău și mîndru din cale afară. Toți cîți slujeau regelui sau veneau la curtea regească se aruncau cu fața la pămînt și se închinau lui Aman. Aceste lucruri plăceau foarte mult lui Aman și, după fiecare zi, inima lui creștea tot mai mare, umflîndu-se de mîndrie.

I se spuse însă lui Aman, și acest lucru l-a băgat de seamă și el, că Mardoheu iudeul nu i se închină și nu se apleacă pînă la pămînt înaintea lui. Faptul acesta l-a făcut pe Aman să se umple de o aprigă mînie și ură împotriva lui Mardoheu și a neamului evreesc. Ba mai mult: și-a pus în gînd să ucidă pe Mardoheu și pe toți iudeii din împărăția lui Artaxerxe.

Se prezintă dar la rege și în chip viclean îi minte, așa cum știa să mintă cei de pe lîngă capetele încoronate, că se află împrăștiat în împărăția sa un popor vrăjmaș, care tulbură liniștea imperiului și legilor domnești nu se supune. Că acest popor face cele mai mari nelegiuri, împiedecînd regatul să fie bine întocmit și să ducă viață pașnică. În felul acesta, Aman primește de la rege îngăduința ca în 13 ale lunii a douăsprezecea a anului aceleia „să ucidă, să piardă și să nimicească pe toți iudeii, mic și mare, copii și femei, într-o singură zi”.

A scris apoi Aman poruncă despre aceasta, întărîndu-o cu pecete domnească, și a trimis-o la cele 127 de căpetenii de țări, cîte avea regatul lui Artaxerxe, de la India pînă la Etiopia. Cu iuțea gîndului, ștafetele regelui au dus ucigătoarea poruncă în toate colțurile regatului babilonian. Ca orice lucru rău, vestea s-a răspîndit repede în mulțime, zguduind adînc poporul iudeu, și așa destul de oropsit, rob fiind în țară străină. Ca și celelalte cetăți, Suza era și ea în fierbere. „Tînguire mare era printre iudei, zice Sf. Scriptură, post, plîngere și bocet”.

Mardoheu, care știa că din cauza lui se stîrniseră toate acestea, și-a rupt hainele sale și a pus pe sine sac și cenușă, în semn de durere și jale amară. Plin de tristețe, se rugă Domnului zicînd: „Doamne, Doamne, Impărate Atotțiitorule, toate sînt în puterea ta și nu este cine să

se împotrivescă ție, cînd vei voi să mîntuiești pe Izrail. Tu ai făcut cerul și pămîntul și toate cele minunate de sub cer. Tu ești Domnul tuturora și nu este cine să se împotrivescă ție, Doamne. Tu toate le ști Doamne, tu ști că eu nu din mîndrie, nici din trufie, nici ca să supăr pe cineva am făcut aceea, că nu m-am închinat lui Aman celui mîndru, căci eu cu plăcere m-ași fi apucat să sărut tîlpile picioarelor lui pentru mîntuirea lui Izrail. Dar eu am făcut aceasta ca să nu dau slavă oamenilor mai presus de slava lui Dumnezeu și nu m-am închinat nimănui, fără numai ție, Domnului meu. Și acum Doamne Dumnezeule, Dumnezeul lui Avram, cruță pe poporul tău, căci se pune la cale pieirea noastră și voiesc să piardă moștenirea ta cea dintru început...”

A fost voia lui Dumnezeu ca nu mult înainte de acele zile, regele să-și aleagă de regină pe Estera, care era cea mai frumoasă la chip dintre toate fetele locului aceleia. Auzind Estera despre cele ce aveau să se întîmple neamului său, și-a dezbrăcat hainele strălucitoare și s-a îmbrăcat în haine de jelire și de zmerenie și trei zile și trei nopți a postit și s-a rugat pentru scăparea poporului său din această cumplită încercare. După aceste trei zile de jelire, Estera își luă din nou hainele sale regești și, împreună cu două slujitoare, se prezentă la rege.

Întrebată fiind care îi este cererea, regina mărturisește că dorește ca regele, însoțit de Aman, să ia parte la prînzul pregătit de ea anume, lucru care s-a și petrecut. După acest prînz, ura lui Aman împotriva lui Mardoheu, care nici de data aceasta nu i s-a închinat, creșcu și mai mult. Impins de mîndria și ura sa, Aman înălță o furcă înaltă de 50 de coți, hotărît ca a doua zi să ceară îngăduința regelui pentru a spînzura pe Mardoheu pe ea.

Dar iată că planurile omului nu-s ca ale lui Dumnezeu și lucrurile iau cu totul o altă întorsătură. În noaptea aceea, Domnul depărtă somnul de la rege, iar acesta porunci slugii sale să citească din cartea în care se însemnau faptele zilnice de la curte. Și era scris acolo cum Mardoheu a scăpat pe rege din mîna a doi eunuci, paznici, care uneltiseră împotriva lui.

— Ce cinste și răsplata i s-a dat lui Mardoheu pentru aceasta? întrebă regele.

— Nu i s-a făcut nimic, au răspuns oamenii regelui.

Atunci a poruncit regele lui Aman, care tocmai venea să ceară capul iudeului acela, să îmbrace regește pe Mardoheu, să-l pună pe cal și să-l poarte prin cetate și să strige: „Așa se face omului pe care vrea regele să-l cinstească”. Și a făcut Aman întocmai.

În ziua aceea, regele cu Aman au prînzit din nou la regină. Și a întrebat iarăși regele pe regină: Care este dorința ta? Și a răspuns Estera: „De-am aflat bunăvoință în ochii tăi, o rege, și dacă voiește regele, să ni se dăruiască viață mie și poporului meu, căci sîntem vînduți noi spre ucidere și nimicire”.

— Cine-i omul care a îndrăznit în inima sa să facă așa ceva? întrebă regele

— Aman, răspuse Estera. Și s-a cutremurat Aman iar regele s-a înfuriat foarte. Atunci unul din slujitorii regelui zise: „Iată și furca pe care a pregătit-o Aman pentru Mardoheu, cel ce a grăit de bine pe rege, stă la casa lui Aman,

Din învățătura Sf. Ioan Scărarul

Dorirea celor duhovnicești

Pe treapta a treia a urcușului vieții creștine către împărăția lui Dumnezeu, sf. Ioan Scărarul așează dorirea bunurilor duhovnicești, înălțarea inimii la cele de sus, la Dumnezeu, de la care și prin care sînt toate.

Și zice sfîntul că viața creștinului în lume este asemenea cu a unui călător printr-o țară străină. Călătorul vede multe lucruri frumoase în acea țară, se bucură de ele, le poate cumpăra, se poate folosi de ele, dar nu sînt ale lui pentru totdeauna. El este un călător spre împărăția cea veșnică și nu-și poate lipi inima numai de lucrurile văzute, ci năzuește spre cele veșnice, care sînt ținta călătoriei lui.

Acelea sînt ale lui pentru totdeauna și toată călătoria lui este călăuzită de dorința de a ajunge „acasă”, la sînul Tatălui ceresc.

Dorirea celor duhovnicești nu înseamnă urirea lucrurilor ce ne înconjoară. Acest dor ne ajută doar să nu cădem în robia patimilor, trezește în noi dragostea de Dumnezeu care le covîrșește pe toate.

De aceea a zis Mîntuitorul: „Căutați mai întîi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea se vor adăuga vouă” (Mat. VI. 33).

Drept pilduitor în dorirea celor duhovnicești, sf. Ioan Scărarul ni-l înfățișează pe patriarhul Avraam. Acesta locuia în ținutul Mesopotamiei. Acolo trăia cu toți ai săi. Dar Dumnezeu îi făgăduise o altă țară, Canaanul, Țara Făgăduinței. Și Avraam a ascultat de Dumnezeu, a părăsit ținutul în care trăise și s-a dus, călăuzit de îngerul Domnului, în Canaan.

Cuvine-se dar ca, în viața noastră a creștinilor să nu se stingă dorul după cele duhovnicești; să nu adoarmă ochiul credinței; și să nu se stingă în noi focul dragostei de Dumnezeu și de oameni.

Părintele VASILE

înaltă de cincizeci de coți”. Zis-a regele: „Spînzurați-l acolo!” Și au spînzurat pe Aman, ne spune Cartea Sfîntă, în furca pe care el o pregătise pentru Mardoheu.

Iată cum, cel ce sapă groapa altuia cade el în ea, „căci Dumnezeu întoarce omului după faptele lui și se poartă cu fiecare după purtarea lui” (Iov. 34, 11).

Diacon Gh. Papuc